

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: L. Č., bytem B., Kpt. J. 16, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Černého 13, proti žalovanému: **Městský úřad Ivančice**, se sídlem Ivančice, Palackého náměstí 6, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp.zn. S-MI 4122/2016.

I. Podstata věci

Dne 12.5.2016 vydal žalovaný příkaz sp.zn. S-MI 4122/2016, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že

dne 9.2.2016 v obci Ivančice na ulici Na Brněnce překročil nejvyšší povolenou rychlost o méně než 20 km/hod.

Dne 3.6.2016 byl žalovanému doručen „ve věci sp.zn. S-MI 4122/2016“ jménem žalobce nepodepsaný odpor.

Dne 29.5.2017 podal žalobce ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Dne 13.6.2017 obdržel žalovaný od krajského úřadu opatření proti nečinnosti, v němž krajský úřad žalovanému přikázal, aby ve lhůtě 15 dní řízení zastavil, neboť zanikla odpovědnost za přestupek.

Dne 26.6.2017 žalovaný řízení o žalobcově přestupku zastavil podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“).

II. Shrnutí argumentace účastníků

Dne 4.7.2017 žalobce podal žalobu na ochranu před nečinností žalovaného. Žalobce uvádí, že dne 31.5.2016 podal proti příkazu odpor, avšak žalovaný v řízení nepokračoval. Žalobce proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp.zn. S-MI 4122/2016 ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný ve svém vyjádření toliko uvedl, že řízení bylo zastaveno ve lhůtě stanovené krajským úřadem.

III. Posouzení věci

Zdejší soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat, tj. zda se jí zdejší soud vůbec může věcně zabývat.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu, byla naplněna žádostí žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného, o které Krajský úřad Jihomoravského kraje také rozhodl a žalovanému přikázal řízení zastavit. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti i opatření proti nečinnosti žalovaného jsou součástí správního spisu, a proto nebylo třeba provádět touto žádostí důkaz, jak navrhoval žalobce v žalobě.

Žalobce tedy skutečně nemá jinou možnost efektivní ochrany, než se na zdejší soud obrátit postupem podle § 79 s.ř.s. Žalobce tvrdí, že řízení nadále běží a že v něm nebylo dosud (ve věci samé) rozhodnuto.

Za této situace se tedy zdejší soud zabýval důvodností žaloby. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s.ř.s. Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s.ř.s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Soud přitom při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s.ř.s.). Není-li mezi žalobcem a žalovaným sporu o to, že žalovaný je orgánem příslušným k vedení řízení a k rozhodnutí ve věci samé, pak klíčovou otázkou pro zdejší soud je otázka, zda žalovanému (v situaci, kdy správní řízení bylo zahájeno a stále běží bez rozhodnutí ve věci samé) pro rozhodnutí ve věci samé již uplynula zákonem stanovená lhůta či nikoli, tj. zda je nečinný či nikoli. Zároveň je třeba předeslat, že zdejší soud nemůže v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. stanovit, jak má být v řízení vedeném před žalovaným rozhodnuto, tj. k jakému závěru má ten, kdo má povinnost rozhodnout, v řízení dospět, ani jej zdejší soud nemůže svým rozhodnutím přímo navádět k vedení správního řízení určitým směrem (k uskutečňování konkrétních kroků, jimiž by byl nasměrován k rozhodnutí ve věci samé konkrétního obsahu, resp. s konkrétním výsledkem).

V daném případě však z vyjádření žalovaného i ze správního spisu vyplynulo že bylo řízení zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla,

Podle § 76 odst. 3 zákona o přestupcích správní orgán zastaví řízení podle odstavce 1 písm. a), b), c), j) a k) tohoto ustanovení rozhodnutím ve věci. V ostatních případech zastavení řízení se usnesení pouze poznamená do spisu a účastníci se o tom vyzoomějí.

Z uvedeného plyne, že v případě zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích se zastavení řízení poznamená do spisu a účastníci se o tom vyzoomějí.

Ze spisu přitom vyplynulo, že žalovaný řízení zastavil usnesením, které poznamenal do spisu dne 26.6.2017, nicméně ze spisu není zřejmé, že by oznámení o zastavení řízení ze dne 10.7.2017, které je ve spisu rovněž obsaženo, bylo žalobci doručeno.

Soud rozhoduje o žalobě na ochranu proti nečinnosti na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. V daném případě tedy bylo ve věci sp.zn. S-MI 4122/2016 rozhodnuto (řízení bylo zastaveno usnesením, které bylo v souladu se zákonem o přestupcích poznamenáno do spisu), a to dokonce ještě před podáním

žaloby. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnout, neboť žalovaný není nečinným.

Jak je již uvedeno výše, ve spisu chybí jakýkoli doklad o tom, že by žalovaný žalobce o zastavení řízení vyrozuměl. Vzhledem k tomu, že žalovaný soudu nesdělil, že by spis nebyl zaslán kompletní, nelze dospět k jinému závěru, než že žalovaný pochybil, neboť oznámení o zastavení řízení žalobci nezaslal, jak mu ukládá § 76 odst. 3 zákona o přestupcích. Žalobce tak o tom, že bylo řízení zastaveno, nebyl informován. Tomu ostatně odpovídá i to, že podal žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Právě uvedené se však nemůže nijak odrazit na důvodnosti podané žaloby (řízení totiž zastaveno bylo bez ohledu na následné vyrozumění žalobce a žaloba tak musela být jako nedůvodná zamítnuta), nicméně se dle názoru zdejšího soudu může jednat o okolnost, která by mohla být zohledněna při rozhodování o náhradě nákladů řízení (*mutatis mutandis* § 60 odst. 7 s.ř.s.). V obecné rovině by tedy účastník přestupkového řízení, který nebyl vyrozuměn o tom, že bylo řízení zastaveno, a proto se domáhal u soudu ochrany před nečinností správního orgánu, měla být přiznávána náhrada důvodně vynaložených nákladů, neboť to byl správní orgán, který způsobil, že žalobce podal žalobu. V daném případě však soud nemohl tuto skutečnost zohlednit jako důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by mohl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení. Přiznání náhrady nákladů řízení žalobci by totiž bylo nespravedlivé a nemravné. Zdejší soud je silného přesvědčení, že celá aktivita žalobce směřovala k tomu, aby bylo řízení zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti žalobce za přestupek (což se ostatně žalobci nakonec podařilo). Žalobce totiž odpor ve věci podal již dne 3.6.2016, avšak žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízenému orgánu žalovaného podal až dne 29.5.2017 (tedy téměř po roce od podání odporu), přičemž přestupek se měl stát dne 9.2.2016. Podle zdejšího soudu je takové jednání přinejmenším na hranici zneužití práva. Zdejší soud je přitom pevného přesvědčení, že každé rozhodnutí soudu by mělo vyhovět alespoň základním kritériím spravedlnosti. Přiznání náhrady nákladů řízení žalobci by jim podle zdejšího soudu vyhovět nemohlo.

Soud proto rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu